

Jubilate
J10,11-18
11.5.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Láska, milosrdenství a pokoj rozhojněny budiž.

Introit:

Hospodin je můj pastýř, nebudu míti nedostatku.
Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.

Píseň: 178

Čtení: Ez34,11-23

Píseň: 28

Kázání: J10,11-18

Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. Tato výpověď se zdá jasná, přehledná, možná k tomu není co dodat. Zdá se, že nepotřebuje dalšího výkladu. Přesto.

Poiés neboli pastýř. Poimenika je naukou o pastýřské péči, je oborem na teologické fakultě a je součástí státní zkoušky.

Nuže, pusťme se do toho. Před naším oddílem Ježíš říká ještě jeden sebezjevatelský výrok. U Jana je jich celkem sedm. Vždy tento výrok začíná *Já jsem*. Jak si nevzpomenout na starozákonní sebepředstavení Hospodinovo, které začíná *já jsem*.

Ano, Panovník Hospodin je. I Ježíš se k tomuto sebepředstavení připojuje. Neříká „já až odejdu, pro vás budu dobrým pastýřem“. Nebo „až tu nebudu, pamatujte si, že jsem byl tím nejlepším pastýřem“. Prostě a jednoduše *já jsem*. Naprostá jistota, naprostá přítomnost toho, jenž byl a přichází v nastávajícím čase. Je tu pro všechny nás, kteří jsme roztroušeni po celém světě, po tomto městě, po této čtvrti. Je přítomen svým duchem i dnes.

Ježíš je přítomen, a tedy je i pro nás dobrým pastýřem. Lépe řečeno, krásným, tak by zněl přesný překlad. ‚Dobrý‘ je jisté mravní, hodnotové hodnocení. Pro každé malé dítě je jeho matka krásná, pro zamilované je ten druhý krásný. Tedy rozpoznat v Ježíši dobrého, potažmo krásného pastýře není jen otázkou hodnotového způsobu myšlení, ale závisí na jakémsi vzplanutí.

Já jsem ten pastýř dobrý, dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce. Ale nájemník a ten, kterýž není pastýř, jehož nejsou ovce vlastní, vida vlka, an jde, i opouští ovce i utíká, a vlk lapá a rozhání ovce.

Krása, dobrota dobrého pastýře je vlastně v oběti, v sebevydanosti pro záchranu druhých. V sebezapření, v položení duše je krása pastýře. Krásný, dobrý pastýř ovce nemá, nevlastní je. Je s nimi. Paradoxně se k nim chová jako by byly jeho vlastní, avšak si na ně neklade majetnické nároky.

Rozdíl vůči pastýři, který nechá napospas ovce tomu zlému, je jeho vztah k ovčím. Jeden vlastní, aby měl. Druhý, ten krásný, ovce jakoby nevlastní, ale je ochoten s nimi navázat vztah a obětovat se. Vztah, kdy si své ovce zamiluje tak, že je jejich pastýřem. Pastýřem, který ovce chrání proti tomu, jenž si dělá nárok na jejich životy.

Já jsem ten dobrý pastýř, a známť ovce své, a znajít mne mé. Jakož mne zná Otec, tak i já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce. Ježíš zde poodhaluje tajemství vztahu Boha Otce a Ježíše Krista. Definicí tohoto vztahu je vlastně příběh. Příběh pastýře a ovčí, známosti a pokládání duše. Je to jako s námi. Ježíšovo *znajít mne mé* je ve skutečnosti též záhada našeho životního příběhu a lásky k pastýři, který *duši svou pokládá za ovce*. Jak vysvětlit krásu Boha Otce a Ježíše než příběhem vydanosti, pokory a oběti? Jak vysvětlit náš příběh víry i nevěry, než na příběhu Ježíše a našeho někdy tak chatrného života?

Ovčinec – dvůr pro ovce. Ježíš vyznává, že takových ovčinců je více. Co je pro tyto ovčince, možná církve, důležité a stejné je: *nebo hlas můj slyšeti budou, a budeť jeden ovčinec a jeden pastýř*. Důležité je slyšení hlasu toho pastýře. Vztah pastýře a ovčí je vztahem určité zanícenosti pro Boha, ale abychom neujeli do sfér citového blouznění, je tu hlas. Je tu oslovení a volání toho, který nám mluví do života a my můžeme s ním rozmlouvat.

Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. Ježíš svoji duši pokládá a opět bere. To, že byl Ježíš vzkříšen, není Boží odměna za jeho oběť. Ježíš něco, svou duši, pokládá před Boha. Je to svobodné rozhodnutí a je v tom odvaha. Přijme Bůh to, co pokládáme za oběť, nebo tato oběť zůstane marná? To je to prvé. To druhé je ještě jedna záhada. Ježíš si bere po vzkříšení svou duši zpět. Bůh Ježíše nevyznamenává za jeho čin. Bůh miluje a proto přijímá. Ježíš se mohl rozhodnout tak, že by ani náhodou nechtěl přijmout sebeobětování jako důkaz milujícího Boha. Ježíš však ve svém vzkříšení rozpoznal sílu a cenu oběti. Proto se hlásí ke své duši-životu a bere si jej. Oběť Ježíšova není satisfakcí krutého a nemilosrdného Boha. Ježíšovou odměnou za kříž není zmrtvýchvstání. Ježíš jako ten, který svůj život žije před tváří Boží, si svobodně bere duši-život, abychom i my tento život mohli vzít a žít k chvále Boží.

Pane, prosíme dej, ať dovedeme docenit hodnotu pokory, oběti, trpělivosti a sebezapření. Věříme, že pokora, oběť, trpělivost a sebezapření nám přinášejí život.

Amen.

Píseň: 399

Poslání:

A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velkého pastýře
ovcí, našeho Pána Ježíše, necht' vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli;
on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista.

Jemu buď sláva na věky věků!

Amen.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 410